
Sądownictwo administracyjne Kazusy

Dr Jerzy Parchomiuk

Rok akademicki 2018/19

Spis treści

Rozdział I	3
Zakres kognicji sądów administracyjnych	3
Rozdział II	7
Sąd	7
Rozdział III	8
Strony postępowania, pełnomocnicy	8
Rozdział IV	9
Skarżący (legitymacja skargowa)	9
Rozdział V	11
Terminy	11
Rozdział VI	15
Zawieszenie, umorzenie postępowania	15
Rozdział VII	18
Skarga do sądu	18
Rozdział VIII	23
Orzeczenia sądu	23
Rozdział IX	29
Środki odwoławcze (skarga kasacyjna, zażalenie)	29
Rozdział X	35
Koszty postępowania	35

Rozdział I

Zakres kognicji sądów administracyjnych

Kazus I.1.

Który z niżej wymienionych sporów prawnych (spraw) będą rozstrzygać sądy administracyjne i dlaczego:

- 1) zwolnienie z pracy pracownika urzędu gminy
- 2) odszkodowanie za szkodę poniesioną na skutek wydania niezgodnej z prawem decyzji administracyjnej
- 3) ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania danej działki
- 4) odszkodowanie za wywłaszczoną nieruchomość
- 5) określenie przez radę gminy wysokości stawek podatku od nieruchomości
- 6) udzielenie przez radę gminy zgody na zbycie konkretnej nieruchomości
- 7) określenie przez radę gminy zasad zbywania nieruchomości gminnych
- 8) spór pomiędzy marszałkiem województwa a wojewodą, kto ma wydać decyzję w danej sprawie
- 9) spór pomiędzy starostą a marszałkiem województwa, kto ma wydać decyzję w danej sprawie.

Kazus I.2

Eligiusz jest właścicielem działki przylegającej do drogi gminnej. W lecie dokonano remontu tej drogi m.in. poprzez jej tzw. wyprofilowanie. Na jesieni podczas pory ulewnych deszczów działka Eligiusza była wielokrotnie podtapiana. Eligiusz wystąpił do Wójta z żądaniem przebudowy drogi, gdyż po jej remoncie znaczne ilości wody z drogi spływają na działkę Eligiusza. Ponadto zażądał odszkodowania za straty jakie poniósł dotychczas wskutek zalewania jego działki wodą z ulicy. Pismem z 15 grudnia Wójt odmówił zarówno przebudowy drogi, jak i odszkodowania, podnosząc, że droga została wykonana zgodnie z projektem i zasadami sztuki budowlanej. W jaki sposób Eligiusz może dochodzić swych roszczeń?

Kazus I.3

Pismem z dnia 1 grudnia Wójt Gminy wypowiedział Euzebiuszowi wysokość dotychczasowej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, informując jednocześnie o propozycji nowej jej wysokości. Zgodnie z pouczeniem zawartym w piśmie Euzebiusz złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona. W dniu 1 lutego Euzebiusz przyszedł do Państwa kancelarii prawnej z prośbą o pomoc w tej sprawie, wskazując, że do tej pory Kolegium nie rozpoznało jego wniosku. Proszę udzielić porady prawnej Euzebiuszowi.

Art. 78. 1. Właściwy organ zamierzający zaktualizować opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej powinien wypowiedzieć na piśmie wysokość dotychczasowej opłaty, do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego, przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia jej nowej wysokości. W wypowiedzeniu należy wskazać sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczyć użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia. Do wypowiedzenia dołącza się informację o wartości nieruchomości, o której mowa w art. 77 ust. 3, oraz o miejscu, w którym można zapoznać się z operatem szacunkowym. Do doręczenia wypowiedzenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

2. Użytkownik wieczysty może, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wypowiedzenia, złożyć do samorządowego kolegium odwoławczego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości, zwanego dalej "kolegium", wniosek o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości.

[...]

Art. 79. [...]

3. Kolegium powinno dążyć do polubownego załatwienia sprawy w drodze ugody. Jeżeli do ugody nie doszło, kolegium wydaje orzeczenie o oddaleniu wniosku lub o ustaleniu nowej wysokości opłaty. Od orzeczenia kolegium odwołanie nie przysługuje.

[...]

7. Do postępowania przed kolegium stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego o wyłączeniu pracownika oraz organu, o załatwianiu spraw, doręczeniach, wezwaniach, terminach i postępowaniu, z wyjątkiem przepisów dotyczących odwołań i zażaleń. Do postępowania, o którym mowa wyżej, stosuje się również przepisy o opłatach i kosztach.

[...]

Art. 80. 1. Od orzeczenia kolegium właściwy organ lub użytkownik wieczysty mogą wnieść sprzeciw w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z żądaniem przekazania sprawy do sądu powszechnego właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości.

2. Kolegium przekazuje właściwemu sądowi akta sprawy wraz ze sprzeciwem. Wniosek, o którym mowa w art. 78 ust. 2, zastępuje pozew.

3. W razie wniesienia sprzeciwu w terminie, orzeczenie traci moc, nawet gdy sprzeciw odnosi się tylko do części orzeczenia.

[...]

Kazus I.4

Eurydyka złożyła wniosek o przyznanie zasiłku z pomocy społecznej. Wójt Gminy wezwał ją do uzupełnienia braków formalnych podania, przez złożenie dodatkowych dokumentów, pod rygorem pozostawienia podania bez rozpatrzenia. Eurydyka odpisała na wezwania, że żądanie Wójta nie ma podstaw prawnych, gdyż informacje, których mają dotyczyć dokumenty Wójt może ustalić z urzędu. Pismem z 2 stycznia Wójt Gminy poinformował Eurydykę, że w związku z nieuzupełnieniem braków podania w terminie, pozostawił je bez rozpatrzenia, na podstawie art. 64 § 2 KPA. Czy Eurydyka może zrobić coś w tej sytuacji?

Kazus I.5.

Edmund był sędzią Sądu Rejonowego w Zamościu. Za zgodą Edmunda, aktem z dnia 2 stycznia Minister Sprawiedliwości delegował go do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Rejonowym w Biłgoraju, od dnia 1 marca, na okres 1 roku. Po rozmowie z żoną Edmund uznał, że zgoda na delegację, udzielona pod naciskiem Prezesa sądu była nazbyt pochopna. W związku z tym pismem z dnia 14 stycznia Edmund wezwał Ministra do uchylecia aktu, a po uzyskaniu odpowiedzi odmownej (pismo z 30 stycznia) wniósł skargę do sądu administracyjnego. Proszę ocenić sytuację, uwzględniając poniższy przepis:

USTAWA z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

Art. 77. § 1. Minister Sprawiedliwości może delegować sędziego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego lub czynności administracyjnych:

- 1) w innym sądzie równorzędnym lub niższym, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach także w sądzie wyższym, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów,
- 2) w Ministerstwie Sprawiedliwości lub innej jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Sprawiedliwości albo przez niego nadzorowanej,
 - 2a) w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej - na wniosek Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 2b) w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych - na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych,
- 3) w Sądzie Najwyższym - na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
- 4) w sądzie administracyjnym - na wniosek Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego
- na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata, albo na czas nieokreślony.

Kazus I.6

Eustachy złożył do Wójta Gminy wniosek o udostępnienie mu w trybie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej kilkudziesięciu dokumentów dotyczących działalności gminy, w postaci skanów, zapisanych na płycie CD. Wójt udostępnił informację, a następnie, pismem z 1 lutego wezwał Eustachego do uiszczenia opłaty w kwocie 100 zł tytułem dodatkowych kosztów związanych z udostępnieniem informacji. Eustachy nie zgadza na poniesienie tych kosztów. Co może zrobić?

USTAWA z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej

Art. 15. 1. Jeżeli w wyniku udostępnienia informacji publicznej na wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, powiadomi wnioskodawcę o wysokości opłaty. Udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem następuje po upływie 14 dni od dnia powiadomienia wnioskodawcy, chyba że wnioskodawca dokona w tym terminie zmiany wniosku w zakresie sposobu lub formy udostępnienia informacji albo wycofa wniosek.

Kazus I.7.

Eligiusz złożył w dniu 5 stycznia deklarację rozliczeniową podatku VAT za grudzień, z którego wynikała nadwyżka kwoty podatku naliczonego nad podatkiem należnym w kwocie 10.000 zł. Postanowieniem z 19 stycznia Naczelnik Urzędu Skarbowego przedłużył termin zwrotu nadwyżki do czasu zakończenia postępowania kontrolnego jakie prowadzone jest wobec Eligiusza. Eligiusz chciałby zakwestionować stanowisko organu podatkowego. Czy do tego możliwości prawne, biorąc pod uwagę poniższe przepisy?

USTAWA z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

Art. 87. 1. W przypadku gdy kwota podatku naliczonego, o której mowa w art. 86 ust. 2, jest w okresie rozliczeniowym wyższa od kwoty podatku należnego, podatnik ma prawo do obniżenia o tę różnicę kwoty podatku należnego za następne okresy lub do zwrotu różnicy na rachunek bankowy.

2. Zwrot różnicy podatku, z zastrzeżeniem ust. 6, następuje w terminie 60 dni od dnia złożenia rozliczenia przez podatnika na rachunek bankowy podatnika w banku mającym siedzibę na terytorium kraju albo na rachunek podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, której jest członkiem, wskazany w zgłoszeniu identyfikacyjnym, o którym mowa w odrębnych przepisach, lub na wskazany przez podatnika rachunek banku mającego siedzibę na terytorium kraju lub na rachunek spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jako zabezpieczenie udzielanego przez ten bank lub przez tę kasę kredytu, na podstawie złożonego przez podatnika do naczelnika urzędu skarbowego, w terminie do złożenia deklaracji podatkowej, pisemnego, nieodwołalnego upoważnienia organu podatkowego, potwierdzonego przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową udzielających kredytu, do przekazania tego zwrotu. Jeżeli zasadność zwrotu wymaga dodatkowego zweryfikowania, naczelnik urzędu skarbowego może przedłużyć ten termin do czasu zakończenia weryfikacji rozliczenia podatnika dokonywanej w ramach czynności sprawdzających, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej lub postępowania podatkowego. Jeżeli przeprowadzone przez organ czynności wykażą zasadność zwrotu, o którym mowa w zdaniu poprzednim, urząd skarbowy wypłaca należną kwotę wraz z odsetkami w wysokości odpowiadającej opłacie prolongacyjnej stosowanej w przypadku odroczenia płatności podatku lub jego rozłożenia na raty.

USTAWA z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa

Art. 274b. § 1. Jeżeli przeprowadzenie czynności sprawdzających zasadność zwrotu podatku wymaga przedłużenia terminu zwrotu podatku wynikającego z odrębnych przepisów, organ podatkowy może postanowić o przedłużeniu tego terminu do czasu zakończenia czynności sprawdzających.

§ 2. Na postanowienie, o którym mowa w § 1, służy zażalenie.

Art. 277. Przepisy art. 274-276 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia deklaracji lub wniosku w sprawie zwrotu podatku.

Kazus I.8.

Pismem z 3 grudnia Eryk poinformował Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego o podejrzeniu popełnienia przez spółkę Elizium samowoli budowlanej polegającej na wykonaniu na działce nr ewid. A/1 położonej w Lublinie przy ul. Spółdzielczości Pracy hali magazynowej. W trakcie późniejszej wizyty w inspektoracie Eryk dowiedział się, że toczy się postępowanie administracyjne w sprawie samowoli budowlanej. Pismem z 4 stycznia wystąpił o dopuszczenie go do udziału jako strony w tym postępowaniu. W odpowiedzi udzielonej pismem z 3 lutego PINB poinformował, że Eryk nie jest stroną postępowania w tej sprawie, ponieważ nie ma w niej interesu prawnego. Wobec powyższego Eryk wniósł skargę do sądu administracyjnego, wskazując jako przedmiot skargi czynność odmowy dopuszczenia go do udziału w sprawie.

Proszę ocenić zaistniałą sytuację.

Rozdział II

Sąd

Kazus II.1

Artur wniósł skargę na decyzję organu do sądu administracyjnego. Postanowieniem z dnia 4 stycznia WSA odrzucił jego skargę. Postanowienie wydał sędzia WSA Ananiasz. Na postanowienie Artur wniósł skargę kasacyjną NSA uwzględnił skargę kasacyjną i postanowieniem z dnia 5 marca uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia WSA. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy WSA oddalił skargę. Wyrok podpisali sędziowie WSA: Albert, Adolf i Ananiasz. Co w takiej sytuacji powinien zrobić Artur?

Kazus II.2

Alina jest sędzią WSA. Do jej referatu trafiła sprawa ze skargi na decyzję w sprawie odmowy udzielenia pozwolenia na budowę. Skargę wniosła spółka z o.o. ABC. Badając dołączony do akt sprawy odpis z KRS Alina zauważyła, że jednym z członków zarządu spółki ABC jest mąż Anny, jej sąsiadki, z którą utrzymuje bliskie stosunki koleżeńskie. Proszę ocenić tą sytuację w świetle przepisów p.p.s.a.

Kazus II.3

Albert jest referendarzem w WSA. Przewodniczący wydziału wyznaczył mu do rozpatrzenia wnioski o przyznanie prawa pomocy w jednej ze spraw. Wniosek złożył skarżący – Adolf. Badając sprawę Albert zauważył, że uczestnikiem postępowania w tej sprawie jest Aleksandra, ciotka jego żony. Proszę ocenić tą sytuację w świetle przepisów p.p.s.a.

Kazus II.4

Prezydent Miasta Lublin wydał decyzję, w której odmówił Aleksandrowi zwrotu wywłaszczonej nieruchomości. Aleksander wniósł odwołanie do Wojewody Lubelskiego. Wojewoda dwukrotnie przedłużał termin załatwienia sprawy. Zniecierpliwiony Aleksander wniósł ponaglenie na bezczynność do Ministra Administracji i Cyfryzacji. Postanowieniem z dnia 4 marca Minister stwierdził, że ponaglenie nie jest uzasadnione. Aleksander nadal twierdzi, że Wojewoda narusza termin załatwienia jego sprawy i chciałby wnieść skargę do sądu administracyjnego. Jaki sąd będzie właściwy w tej sprawie?

Kazus II.5

Lubelski Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego w Lublinie nałożył na spółkę „Autobus” z siedzibą w Lublinie karę pieniężną za naruszenie przepisów o transporcie drogowym. Spółka wniosła odwołanie, jednak Główny Inspektor Transportu Drogowego utrzymał zaskarżoną decyzję. Spółka wniosła skargę na decyzję GITD do WSA w Warszawie. Proszę ocenić zaistniałą sytuację.

Rozdział III

Strony postępowania, pełnomocnicy

Kazus III.1

Adam otrzymał niekorzystną dla siebie decyzję. Wniósł odwołanie, ale organ odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. Poszedł z tą sprawą do swego wuja, Antoniego, który przez wiele lat pracował w urzędzie, więc zna się na tego typu sprawach. Antoni zaproponował, że pomoże siostrzeńcowi. Adam udzielił mu pełnomocnictwa do reprezentowania przed sądem administracyjnym. Antoni wniósł skargę w imieniu Adama, dołączając do skargi oryginał udzielonemu mu pełnomocnictwa. Proszę ocenić tą sytuację.

Kazus III.2

Alojzy wniósł skargę do sądu. Skarga nie została podpisana. Co powinien w tej sytuacji zrobić sąd?

Kazus III.3

Wójt wydał decyzje ustalającą środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia. Anatol wniósł od niej odwołanie. SKO utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję. Anatol poprosił o wsparcie działające w tej samej miejscowości stowarzyszenie „Aria”, które zajmowało się szeroko rozumianą działalnością na rzecz ochrony zasobów naturalnych. Stowarzyszenie postanowiło pomóc i wniosło skargę na decyzję SKO, argumentując że inwestycja będzie negatywnie oddziaływać na środowisko naturalne. WSA odrzucił skargę, argumentując, że może ją wnieść tylko Anatol, gdyż tylko on uczestniczył w postępowaniu administracyjnym (oprócz inwestora). Proszę ocenić tą sytuację.

Kazus III.4

Adwokat Tomasz wniósł w imieniu Beaty skargę do WSA na decyzję w sprawie podatku od spadków i darowizn. Do skargi zostało dołączone pełnomocnictwo procesowe, umocowujące do działania w imieniu skarżącej przed sądami administracyjnymi obydwu instancji. Wyrokiem z 21 grudnia WSA oddalił skargę. W dniu 28 grudnia (data nadania przesyłki na pocztę) Beata działając osobiście złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Odpis wyroku doręczono 12 stycznia. W dniu 31 stycznia (data nadania przesyłki na pocztę) skarżąca wniosła skargę kasacyjną od wyroku. Skargę sporządził adwokat Artur. Do skargi dołączono pełnomocnictwo, z datą 30 stycznia, o następującej treści: „Niniejszym upoważniam adwokata Artura do sporządzenia skargi kasacyjnej od wyroku WSA z 21 grudnia w sprawie o sygn. akt [...]”. Od skargi kasacyjnej nie uiszczono wpisu, zatem zaszła potrzeba wezwania do jego uiszczenia. Kto powinien być adresatem wezwania, zakładając, że do sądu nie wpłynęła żadna informacja o wypowiedzeniu pełnomocnictwa adwokatowi Tomaszowi?

Rozdział IV

Skarżący (legitymacja skargowa)

Kazus IV.1

W dniu 5 września [...] r. Zarząd Powiatu w J. podjął uchwałę nr [...] w sprawie powierzenia pełnienia obowiązków dyrektora Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w J. Zgodnie z § 1 uchwały ww. stanowisko powierzono Stanisławowi W.

Pismem z dnia 24 lipca [...] r. Marian G. wezwał Zarząd Powiatu J. do usunięcia naruszenia prawa polegającego na podjęciu ww. uchwały bez podstawy prawnej i wbrew kompetencjom ustawowym. W uzasadnieniu Marian G. wskazał, że podmiotem odpowiedzialnym za dokonanie obsady stanowiska SPZZOZ w J. jest Rada Powiatu a nie Zarząd Powiatu w J.

W odpowiedzi na wezwanie, udzielonej pismem z dnia 22 sierpnia, Zarząd Powiatu poinformował, że nie znajduje podstaw do uchylenia uchwały, gdyż nie doszło do naruszenia przepisów prawa.

Pismem z dnia 3 września Marian G. wniósł skargę do sądu administracyjnego na uchwałę nr [...], wnosząc o stwierdzenie jej nieważności. W ocenie skarżącego Zarząd Powiatu wydał uchwałę bez podstawy prawnej, wkraczając jednocześnie w kompetencje Rady Powiatu.

Skarżący powołał się na treść art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej ([...]; dalej: u.d.l.), zgodnie z którym konkurs na stanowisko kierownika oraz zastępcy kierownika ogłasza podmiot tworzący. Definicję podmiotu tworzącego zawiera art. 2 ust. 1 pkt 6 u.d.l. Z definicji tej wynika, że jest to podmiot albo organ, który utworzył podmiot leczniczy w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej albo jednostki budżetowej. Z treści § 2 Statutu Samodzielnego Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w J. wynika *expressis verbis*, że jego podmiotem tworzącym jest Rada Powiatu J. Identyczny zapis zawarty jest w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Uzasadniając swoją legitymację do wniesienia skargi Marian G. podniósł, że istnieje związek pomiędzy jego prawnie gwarantowaną sytuacją, a zaskarżoną uchwałą, polegający na tym, że uchwała narusza jego interes prawny zarówno jako indywidualnego podmiotu, jak też członka określonej wspólnoty samorządowej. W dniu podjęcia zaskarżonej uchwały skarżący był i nadal jest mieszkańcem powiatu janowskiego a także radnym Rady Powiatu w J.

Zgodnie z art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym ([...]; dalej: u.s.p.) do wyłącznej właściwości rady powiatu należy podejmowanie uchwał w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady powiatu. Jako radny Rady Powiatu w J. skarżący posiadał ustawowe uprawnienie do współdecydowania – poprzez głosowanie – w kwestiach objętych zaskarżoną uchwałą, albowiem materia nią objęta mogła być przedmiotem władczego działania wyłącznie Rady Powiatu. Poprzez podjęcie zaskarżonej uchwały Zarząd Powiatu pozbawił skarżącego ustawowego uprawnienia, przez co został naruszony jego interes prawny. Poprzez wkroczenie Zarządu w kompetencje Rady Powiatu skarżący nie mógł współdecydować o istotnych dla społeczności lokalnej kwestiach związanych z obsadą funkcji kierowniczej jedyne go szpitala na terenie powiatu.

W odpowiedzi na skargę Zarząd Powiatu w J. wniósł o jej oddalenie, podnosząc brak czynnej legitymacji procesowej po stronie skarżącego, wynikający z braku wykazania interesu prawnego lub uprawnienia naruszonego skarżoną uchwałą.

Zarząd podniósł także, że wbrew twierdzeniom skarżącego uchwała została podjęta zgodnie z kompetencjami Zarządu Powiatu. Przywoływane przez skarżącego przepisy nie wskazują aby organem kompetentnym w sprawach zatrudnienia kierowników jednostek jest rada powiatu. Byłoby to sprzeczne z treścią art. 32 ust. 2 pkt 5 u.s.p., który wskazuje na zarząd powiatu jako organ właściwy do nawiązywania stosunków pracy z kierownikami jednostek organizacyjnych powiatu, w tym zakładów opieki zdrowotnej.

Proszę wczuć się w rolę asystenta i przygotować opinię dla sędziego, który ma rozpatrywać tą sprawę.

Kazus IV.2

Dnia 1 kwietnia Rada Gminy W. podjęła uchwałę o likwidacji Szkoły Podstawowej w H. Pismem z 13 maja Janusz P., poseł do Sejmu wybrany z okręgu wyborczego, na obszarze którego leży Gmina W., wniósł skargę do sądu administracyjnego na uchwałę z 1 kwietnia, żądając stwierdzenia jej nieważności jako niezgodnej z prawem. Uzasadniając swoją legitymację procesową Janusz P. stwierdził, że jest posłem wybranym z tego okręgu, jego obowiązkiem jest więc dbanie o interesy członków tej wspólnoty. Ponadto art. 20 ustawy z 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora daje mu możliwość interwencji w organach samorządowych w imieniu swoich wyborców.

Proszę przygotować opinię dla Gminy, która będzie podstawą sporządzenia odpowiedzi na skargę (proszę skupić się tylko na kwestii oceny legitymacji skargowej posła).

Kazus IV.3

Uchwałą Nr [...] z dnia 24 listopada [...] r. Rada Miejska w S., działając w oparciu o art. 18 ust. 2 pkt 13, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym [...] uchwaliła zmianę nazwy ulicy z ul. Generała Karola Świerczewskiego na ul. Władysława Grabskiego.

W uzasadnieniu uchwały radni wskazali, że obecna nazwa ulicy upamiętniająca działacza komunistycznego, biorącego udział w wojnie przeciwko Polsce w 1920 r. stanowi siłą rzeczy wyraz lekceważenia pamięci Marszałka Józefa Piłsudskiego, przeciw któremu walczył w szeregach armii czerwonej, a ulice te zbiegają się w jednym miejscu. Ponadto, w bezpośrednim sąsiedztwie ulicy znajduje się skwer imienia NSZZ "Solidarność" z tablicą upamiętniającą walkę Solidarności z komunizmem, które to sąsiedztwo stanowi wyraz braku szacunku dla dorobku walki członków Solidarności o wolność obywatela i niezawisłość Polski w XX wieku.

Pismem z 15 stycznia Izabela G., Janusz G. i Henryk J. wnieśli skargę na uchwałę z 24 listopada, żądając stwierdzenia jej nieważności. Jako zarzut podnieśli brak przeprowadzenia z mieszkańcami miasta konsultacji w sprawie zmiany nazwy ulicy. Wskazali, że nie podzielają poglądów i ocen historycznych wyrażonych w uzasadnieniu uchwały Rady.

Na podstawie tych informacji proszę ocenić legitymację skargową osób, które wnieśli skargę.

Rozdział V

Terminy

Kazus V.1

W dniu 4 marca Julianowi doręczono ostateczną decyzję SKO. Pomimo zawartego w niej pouczenia, że skargę należy wnieść za pośrednictwem organu, który decyzję wydał, Julian wniósł skargę bezpośrednio do sądu. Pismo nadał do sądu przesyłką pocztową w dniu 2 kwietnia. 4 kwietnia przesyłka dotarła do sądu. 5 kwietnia przewodniczący Wydziału wydał zarządzenie o przekazaniu skargi do organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Przesyłkę z sądu nadano tego samego dnia, 5 kwietnia. 8 kwietnia dotarła do organu, ten 29 kwietnia wysłał skargę wraz z odpowiedzią na skargę i aktami sprawy do sądu. Korespondencja wpłynęła do sądu w dniu 2 maja. Proszę ocenić zaistniałą sytuację pod kątem oceny zachowania przez Juliana terminu do wniesienia skargi.

Kazus V.2

Pismem z dnia 2 stycznia Jakub wystąpił do Starosty o zwrot nadpłaconej opłaty za wydanie karty pojazdu. W odpowiedzi, udzielonej pismem (czynnością) z 30 stycznia Starosta odmówił zwrotu opłaty. Odpowiedź doręczono Jakubowi w dniu 3 lutego. 22 lutego Jakub wezwał Starostę do usunięcia naruszenia prawa. Pismem z dnia 4 marca Starosta wyjaśnił, że od 1 czerwca 2017 r. wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie jest już wymagane jako przesłanka dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego. Jeśli chodzi o meritum sprawy, Starosta podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko. Pismo doręczono Jakubowi 5 marca. W dniu 4 kwietnia Jakub wniósł skargę do sądu administracyjnego (nadał przesyłkę pocztową) na odmowę zwrotu opłaty. Proszę ocenić sytuację.

Kazus V.3

Decyzją z 1 kwietnia Prezydent Miasta ustalił warunki zabudowy dla budowy centrum handlowego, którego inwestorem była spółka Real Estate Investment S.A. Odwołanie od decyzji wnieśli Klemens, Karol i Krzysztof – właściciele działek znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie. Decyzją z 1 czerwca Samorządowe Kolegium Odwoławcze utrzymało w mocy decyzje organu I instancji. Decyzja została doręczona spółce 3 czerwca, Klemensowi i Karolowi 4 czerwca, a Krzysztofowi 5 czerwca. W dniu 12 lipca (data nadania przesyłki pocztowej) skargę do sądu administracyjnego na decyzję wniósł Kleofas argumentując, że wskutek błędu organu nie brał udziału w postępowaniu administracyjnym, nie doręczono mu decyzji, ale decyzja bezpośrednio narusza jego interes prawny, bo wynajmuje mieszkanie w budynku znajdującym się na działce będącej własnością Klemensa. Wskazał także, że o decyzji SKO dowiedział się od Klemensa w dniu 1 lipca. Proszę ocenić sytuację.

Kazus V.4

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia referendarz sądowy odmówił skarżącemu przyznania prawa pomocy. Przesyłka zawierająca odpis tego postanowienia wraz z pouczeniem o terminie i sposobie jego zaskarżenia awizowana była z powodu nieobecności adresata w dniu 26 sierpnia. Powtórne awizo tej przesyłki, miało miejsce w dniu 5 września. Na druczku awizo znalazła się błędna informacja, że pismo można odebrać do 12 września. W dniu 12 września przesyłka wydana została adresatowi. W piśmie z dnia 15 września, nadanym w dniu 19 września, skarżący wniósł sprzeciw od postanowienia referendarza sądowego. Rozpatrujący sprzeciw WSA wskazawszy na treść art. 259 § 1 p.p.s.a., uznał, że siedmiodniowy termin dla złożenia sprzeciwu od powyższego postanowienia nie został zachowany. W ocenie Sądu, choć Skarżący odebrał przesyłkę zawierającą postanowienie w dniu 12 września, to jej skuteczne doręczenie nastąpiło w dniu 9 września, a zatem termin do wniesienia sprzeciwu upłynął bezskutecznie z dniem 16 września, co wynika z art. 73 p.p.s.a.

Proszę ocenić sytuację.

Kazus V.6

Wyrokiem z dnia 30 stycznia Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalił skargę Danuty i Zbigniewa, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą CYMES s.c., na czynność (pismo) Prezydenta Miasta z dnia [...], w przedmiocie odmowy zwrotu nienależnej kwoty w związku z wygaśnięciem zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych.

Pismem z dnia 26 lutego (złożonym w tym samym dniu w sekretariacie Sądu) Zbigniew wystąpił z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku. Do pisma załączono wniosek o uzasadnienie wyroku.

W uzasadnieniu wniosku skarżący wskazał, że w dniach od 15 stycznia do 25 lutego pozostawał na zwolnieniu lekarskim z powodu dolegliwości wyłączających osobisty udział w rozprawie, a także możliwość dokonania czynności związanych z ustaleniem treści zapadłego orzeczenia [w treści zwolnienia lekarz zaznaczył opcję: „chory może chodzić”]. Dopiero po zakończeniu zwolnienia, w dniu 26 lutego, mógł udać się do sekretariatu Sądu, gdzie uzyskał informację o treści orzeczenia i konieczności złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Na dowód tego skarżący dołączył kopię zwolnienia lekarskiego. Ponadto oświadczył, że z przyczyn osobistych w czasie choroby nie miał możliwości skorzystania z pomocy osób bliskich, ustanowienia pełnomocnika czy też zaangażowania w tą sprawę w swoim imieniu współnika – żony Danuty.

Proszę zaproponować rozstrzygnięcie w sprawie tego wniosku i uzasadnić swoją propozycję.

Kazus V.7

Wyrokiem z dnia 4 lipca WSA uchylił decyzję Dyrektora Izby Celnej z 11 marca, w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów ustawy o transporcie drogowym. Odpis wyroku z uzasadnieniem został doręczony organowi w dniu 29 lipca.

Pismem z dnia 2 września (nadanym w tym dniu w placówce pocztowej) pełnomocnik organu wniósł skargę kasacyjną od wyroku z 4 lipca oraz wystąpił o przywrócenie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik podniósł, że w dniu 20 sierpnia powrócił z urlopu, w związku z czym pozostało mu zaledwie kilka dni roboczych na przygotowanie skargi kasacyjnej, co wymagało dokonania analizy sprawy i konsultacji z innymi radcami zatrudnionymi przez organ, w związku ze zbieżnym stanem prawnym i faktycznym kilku spraw, w których miały być wniesione skargi kasacyjne. Pełnomocnicy uzgodnili, że ze względu na zbieżność argumentacji wszystkie skargi kasacyjne zostaną wniesione w tym samym, ostatnim dniu terminu ustawowego. W bieżącej sprawie skarga kasacyjna nie została wniesiona w terminie, gdyż pełnomocnik zachorował, co spowodowało konieczność pozostania w domu, w łóżku, bez możliwości poruszania się, o czym świadczy załączone do wniosku zwolnienie lekarskie. Na zwolnieniu przebywał od 28 do 30 sierpnia.

Proszę rozpoznać wniosek.

Termin do wniesienia skargi kasacyjnej – art. 177 p.p.s.a.

Kazus V.8

Pismem z dnia 3 grudnia Mariusz C. wniósł do WSA skargę na bezczynność Starosty w sprawie wydania decyzji w przedmiocie wprowadzenia zmian w operacie ewidencji gruntów i budynków. W skardze zawarto wniosek o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Uzasadniając wniosek skarżący podniósł, że został błędnie pouczone o terminie wniesienia skargi przez organ wyższego stopnia, który rozpatrywał jego zażalenie na bezczynność. Z pouczenia wynika, że strona może skierować skargę do sądu w dowolnym terminie. Ponadto skarżący zasięgnął informacji w Starostwie oraz skorzystał w profesjonalnej porady prawnej. Nie można mu zatem zarzucić jakiegokolwiek niedbalstwa w zakresie uchybienia terminu do wniesienia skargi.

Proszę rozpoznać wniosek.

Kazus V.9

Decyzją z dnia 1 lutego, Uniwersytecka Odwoławcza Komisja Stypendialna utrzymała w mocy własną decyzję z dnia 2 stycznia przyznającą Justynie stypendium rektora z tytułu wyników sportowych. Skarżona decyzja została doręczona w dniu 2 marca (pismo odebrał ojciec skarżącej).

Pismem z dnia 26 września Justyna zwróciła się do Komisji o przywrócenie terminu do wniesienia skargi do sądu administracyjnego. W odpowiedzi udzielonej pismem z 3 października poinformowano ją, że organ nie jest upoważniony do przywrócenia terminu.

Pismami z 6 października Justyna wniosła skargę do sądu na powyższą decyzję oraz prośbę o przywrócenie terminu do wniesienia skargi. W uzasadnieniu podała, że interwencję w sprawie odwołania od drugiej decyzji podjęła we wrześniu, gdyż w czasie, kiedy decyzja została wydana była na studenckiej wymianie zagranicznej w Turcji w ramach programu Erasmus (od stycznia do czerwca). Będąc nieobecna nie mogła zwrócić się w tej sprawie wcześniej, a decyzję wysłana pocztą odczytała po powrocie. Do wniosku dołączyła dokumenty potwierdzające pobyt na wymianie zagranicznej. Z przedłożonych przez skarżącą dokumentów wynika, że jej pobyt stypendialny w Turcji trwał do 10 czerwca.

Proszę rozpoznać wniosek.

Kazus V.10

Albert wniósł skargę do sądu administracyjnego na decyzję w sprawie podatkowej. Przewodniczący Wydziału zarządzeniem z 6 maja wezwał stronę do uiszczenia wpisu sądowego od skargi w kwocie 100 zł w terminie 7 dni - pod rygorem jej odrzucenia. Ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wynikało, że wezwanie Sądu zostało skutecznie doręczone skarżącemu 9 maja. Pismem z 20 maja skarżący wniósł o przywrócenie terminu do uiszczenia wpisu sądowego wyjaśniając jednocześnie, iż 16 maja oprócz przelewów do WSA tytułem wpisu od skargi dokonywał także opłat za faktury. Następnie, przeglądając rachunek bankowy zorientował się, że z powodu braku wystarczających środków płatniczych (15 zł) nastąpiło odroczenie przez bank wykonania zleconych przelewów (wykonano je 18 maja). Skarżący podał, że niezwłocznie po ustaleniu ww. okoliczności uiszczył należne opłaty w kasie Sądu.

Proszę rozpoznać wniosek.

Kazus V.11

Pismem z 21 listopada Jan wniósł skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 9 listopada 2017 r., w przedmiocie odmowy umorzenia zaległości z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami.

Zarządzeniem z 18 grudnia wezwano skarżącego do uiszczenia wpisu sądowego w kwocie 500 zł, pod rygorem odrzucenia skargi. Wezwanie doręczono w dniu 27 grudnia. W terminie otwartym do uiszczenia wpisu skarżący złożył pismo procesowe z 2 stycznia, w którym zawarł wniosek o przedłużenie terminu do uiszczenia opłaty od skargi. Skarżący podniósł, że nie jest w stanie uzbierać wymaganej kwoty we wskazanym przez sąd terminie. Jeśli uzyska przedłużenie terminu, będzie mógł zaciągnąć pożyczkę u krewnych i zdobyć środki na pokrycie wpisu.

Proszę rozpoznać wniosek.

Rozdział VI

Zawieszenie, umorzenie postępowania

Kazus VI.1

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia WSA w Lublinie zawiesił postępowanie w sprawie ze skargi Jana na decyzję Dyrektora Izby Celnej, dotyczącą ustalenia wartości celnej importowanego towaru. W uzasadnieniu sąd powołał jako podstawę prawną art. 125 § 1 pkt 1 p.p.s.a. Wskazał, że w dniu 10 stycznia ten sam sąd wydał wyrok w sprawie analogicznej pod względem faktycznym i prawnym (chodziło o inną partię tego samego importowanego towaru). Od tego wyroku Jan wniósł skargę kasacyjną, sprawa aktualnie została przekazana do NSA, gdzie czeka na rozpatrzenie. Z uwagi na to zdaniem sądu zachodzi potrzeba zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie do czasu rozpatrzenia skargi kasacyjnej w poprzedniej sprawie przez NSA. Z uwagi na treść art. 190 p.p.s.a. ocena prawna dokonana przez NSA będzie kluczowym argumentem dla oceny również analizowanej sprawy, z uwagi na analogię stanu prawnego i faktycznego. Ponadto zawieszenie postępowania jest wskazane ze względów ekonomii procesowej. Wstrzymanie się z rozpoznaniem bieżącej sprawy do czasu zajęcia stanowiska przez NSA w poprzedniej sprawie pozwoli uniknąć wydania wyroku opartego na błędnej ocenie prawnej, a w konsekwencji przyspieszy uzyskanie prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Proszę ocenić zaistniałą sytuację.

Kazus VI.2

Do WSA wpłynęła skarga spółki „Węgielek” na decyzję Dyrektora Izby Celnej w przedmiocie podatku akcyzowego. Wśród argumentów skargi znalazł się zarzut, że decyzja jest niezgodna z przepisami jednej z dyrektyw unijnych. Sędzia sprawozdawca, analizując wstępnie sprawę dostrzegł, że w sprawie wykładni przepisu, którego naruszenie zarzuca spółka, kilka miesięcy wcześniej NSA skierował pytanie prawne do Trybunału Sprawiedliwości UE. Co w takiej sytuacji powinien zrobić sąd?

Kazus VI.3

Lucjan wniósł skargę do WSA na decyzję Wojewody w sprawie odmowy wydania pozwolenia na budowę. W piśmie z 3 kwietnia wniósł o jej zawieszenie zgodny wniosek stron, na okres 6 miesięcy. Po doręczeniu przez sąd pisma Wojewodzie, organ przyłączył się do wniosku. WSA postanowieniem z 15 maja uwzględnił wniosek w całości. Pismem z 1 lipca Lucjan wniósł o podjęcie postępowania.

- 1) czy jest dopuszczalne określenie terminu zawieszenia postępowania w tym przypadku?
- 2) jak należałoby rozstrzygnąć wniosek Lucjana?
- 3) czy strona może wystąpić z wnioskiem o zawieszenie postępowania, powołując jako podstawę art. 125 § 1 pkt 1 p.p.s.a.?

Kazus VI.4

Ludwik wniósł skargę do WSA na decyzję SKO w sprawie zasiłku z pomocy społecznej. W odpowiedzi na skargę SKO wniosło o jej oddalenie, a ponadto wskazało na konieczność ewentualnego zawieszenia postępowania przez sąd, ze względu na to, że do Trybunału Konstytucyjnego została wniesiona skarga konstytucyjna dotycząca przepisu, który stał się podstawą wydania decyzji. WSA wyrokiem z 3 kwietnia uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję organu I instancji. W uzasadnieniu odnosząc się do kwestii zawieszenia postępowania Sąd stwierdził, że za kwestię priorytetową uznał konieczność rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki. Wskazał, że nawet w przypadku złożenia wniosku o zbadanie zgodności przepisu z Konstytucją RP sąd ma obowiązek ustalić celowość ewentualnego zawieszenia postępowania i może stwierdzić, że zawieszenie będzie niecelowe. W badanej sprawie konieczne było jak najszybsze uchylenie zaskarżonej decyzji, gdyż zasiłek jest dla skarżącego głównym źródłem utrzymania, zaś skarga do TK została wniesiona dopiero dwa miesiące temu, więc zanim zostanie rozpatrzona minie znaczny okres czasu, ponadto niekonstytucyjność przepisu jest w ocenie sądu dość oczywista.

Proszę ocenić sytuację.

Kazus VI.5

Decyzją z 11 grudnia SKO utrzymało w mocy decyzję Burmistrza z 10 października ustalającą warunki zabudowy i zagospodarowania terenu dla budowy osiedla mieszkaniowego. Decyzją z 11 lutego Wojewoda utrzymał w mocy decyzję Burmistrza z 22 grudnia w przedmiocie udzielenia pozwolenia na budowę jednego z bloków na tym osiedlu. W dniu 9 marca Laurenty wniósł skargę na decyzję Wojewody do WSA. Badając wstępnie skargę sędzia sprawozdawca stwierdził, że w dniu 10 stycznia Stowarzyszenie Eko-Rozwój wniosło skargę na decyzję SKO z 11 grudnia w sprawie warunków zabudowy. Termin rozprawy w tej sprawie nie został jeszcze wyznaczony.

Proszę ocenić sytuację.

Kazus VI.6

Spółka „Fiskus” wniósła skargę do WSA na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w sprawie podatku od osób prawnych. Postanowieniem z 1 kwietnia WSA zawiesił postępowanie, na podstawie art. 125 § 1 pkt 1 p.p.s.a., powołując się na fakt, że jeden z przepisów, które stały się podstawą prawną zaskarżonej decyzji stał się źródłem rozbieżności w orzecznictwie sądowym. Skłoniły one jeden ze składów orzekających NSA do wystąpienia do składu 7-osobowego o rozstrzygnięcie tego zagadnienia w drodze uchwały. W ocenie WSA zasadne jest zatem zawieszenie niniejszego postępowania do czasu podjęcia uchwały.

Na powyższe postanowienie Dyrektor Izby Skarbowej wniósł zażalenie, podnosząc, że uchwała NSA jest bezpośrednio wiążąca tylko w konkretnej sprawie, w której ją wydano. W odniesieniu do innych spraw, takiej mocy uchwała nie ma. Nie można więc zastosować art. 125 § 1 pkt 1 p.p.s.a., bo wynik niniejszej sprawy nie zależy bezpośrednio od uchwały.

Proszę ocenić, czy WSA prawidłowo zawiesił postępowanie, czy też rację ma organ.

Kazus VI.7

Decyzją z dnia 11 stycznia Główny Inspektor Transportu Drogowego, po rozpatrzeniu odwołania Juliana, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: „Jul-Trans”, utrzymał w mocy decyzję Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego o wymierzeniu Julianowi kary pieniężnej w wysokości 10.000 zł za naruszenia przepisów o transporcie drogowym.

W terminie ustawowym Julian wniósł skargę do sądu administracyjnego, którą organ przekazał do WSA w Lublinie, w dniu 17 lutego. Po uiszczeniu wpisu przez Juliana skarga została skierowana do rozpatrzenia na rozprawie. Termin rozprawy wyznaczono na 9 maja.

W dniu 18 kwietnia do WSA wpłynęło pismo przewodnie organu wraz z załącznikami. Jednym z załączników było pismo córki Juliana – Julii, skierowane do GITD, informujące, że dnia 8 kwietnia Julian zmarł. Julia informowała ponadto w piśmie, że jest jedynym spadkobiercą ojca. Do pisma dołączono akt zgonu.

Proszę rozważyć, czy w sprawie zachodzą przesłanki do zawieszenia albo umorzenia postępowania przed sądem administracyjnym.

Rozdział VII

Skarga do sądu

Kazus VII.1

Decyzją z dnia 4 stycznia 2019 r. Burmistrz Lubartowa wydał decyzję o wymeldowaniu Antoniego Abecadłowicza z pobytu stałego w lokalu przy ul. Kwiatowej 1/1 w Lubartowie powołując się na art. 35 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r., poz. 1832, ze zm.).

Doręczający przesyłki pracownik Urzędu Miasta w dniu 9 stycznia 2019 r. podjął próbę doręczenia przesyłki na adres strony (ul. Leśna 2/2), jednak wobec zamkniętych drzwi lokalu pozostawił awizo w skrzynce pocztowej. Ponieważ przesyłki nie odebrano, w dniu 16 stycznia 2019 r. pracownik Urzędu Miasta pozostawił powtórne awizo. Na druczku znalazła się informacja: „pismo można odebrać w Urzędzie Miasta Lubartów, pok. 1, w terminie do 30 stycznia 2019 r.”.

Antoni Abecadłowicz odebrał pismo (decyzję) w dniu 30 stycznia 2019 r., a następnie w dniu 8 lutego 2019 r. wniósł odwołanie od decyzji, zarzucając naruszenie art. 35 ustawy o ewidencji ludności. W uzasadnieniu podniósł, że nie wyprowadził się dobrowolnie z lokalu, lecz został z niego bezprawnie wyrzucony przez byłą żonę, z którą jest rozwiedziony oraz jej konkubenta. Wniósł pozew o naruszenie posiadania, który czeka na rozpatrzenie przez sąd.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2019 r. Wojewoda Lubelski stwierdził uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Postanowienie doręczono Alinie Abecadłowicz w dniu 11 marca 2019 r., zaś Antoniemu Abecadłowiczowi w dniu 12 marca 2019 r.

Jako pełnomocnik Antoniego, według własnej oceny sprawy, proszę przygotować skargę do sądu administracyjnego na postanowienie z 8 marca 2019 r. lub opinię o braku podstaw do wniesienia skargi.

Lublin, 8 marca 2019 r.

Wojewoda Lubelski
ul. Spokojna 4
20-950 Lublin

Antoni Abecadłowicz
Ul. Leśna 2/2
20-000 Lubartów

Alina Abecadłowicz
Ul. Kwiatowa 1/1
20-000 Lubartów

Postanowienie
Nr WSO/12/3/2019

Na podstawie art. 44 § 4, art. 123 § 1, art. 129 § 2 i art. 134 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, ze zm.)
po rozpatrzeniu odwołania Antoniego Abecadłowicza od decyzji Burmistrza Miasta Lubartów z dnia 4 stycznia 2019 r., nr SO.123/2/19, w przedmiocie wymeldowania z pobytu stałego

postanawiam

stwierdzić uchybienie terminu do wniesienia odwołania

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 4 stycznia 2019 r., wydaną na podstawie art. 35 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2018 r., poz. 1832, ze zm.) Burmistrz Lubartowa orzekł o wymeldowaniu Antoniego Abecadłowicza z pobytu stałego w lokalu przy ul. Kwiatowej 1/1 w Lubartowie.

W odwołaniu od decyzji Antoni Abecadłowicz zarzucił naruszenie art. 35 ustawy o ewidencji ludności. Stwierdził, że nie wyprowadził się dobrowolnie z lokalu, lecz został z niego bezprawnie wyrzucony przez byłą żonę, z którą jest rozwiedziony oraz jej konkubenta. Wniósł pozew o naruszenie posiadania, który czeka na rozpatrzenie przez sąd.

Po rozpatrzeniu odwołania Wojewoda zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 129 § 2 k.p.a. odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie.

Kluczowe dla sprawy jest ustalenie, kiedy została doręczona decyzja organu I instancji. Z dokumentów znajdujących się w aktach organu I instancji wynika, że w dniu 9 stycznia 2018 r.

doręczający przesyłki pracownik Urzędu Miasta wobec nieobecności adresata pod wskazanym adresem strony (ul. Leśna 2/2) pozostawił awizo w skrzynce pocztowej, informując o możliwości odebrania przesyłki w Urzędzie Gminy do dnia 16 stycznia 2019 r. Ponieważ przesyłki nie odebrano, w dniu 16 stycznia 2019 r. pracownik Urzędu Miasta pozostawił powtórne awizo. Znalazła się na nim nieprawidłowa informacja, że pismo można odebrać do dnia 30 stycznia 2019 r.

Zgodnie z art. 44 k.p.a. w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43, w przypadku doręczania pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ, pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta). Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata. W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia. Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy.

Skoro pierwsze zawiadomienie (awizo) o pozostawieniu pisma w urzędzie miasta pozostawiono w dniu 9 stycznia 2019 r., zatem termin do odbioru przesyłki upływał w dniu 23 stycznia 2019 r. Zgodnie z treścią art. 44 § 4 k.p.a., skoro strona do tego dnia nie odebrała przesyłki, należy uznać, że w tym dniu nastąpił skutek doręczenia.

Oznacza to, że w dniu 23 stycznia 2019 r. zaczął biec 14-dniowy termin do wniesienia odwołania od decyzji Burmistrza Miasta Lubartów z dnia 4 stycznia 2019 r. Termin ten upływał z dniem 6 lutego 2019 r.

Pan Antoni Abecadłowicz wniósł odwołanie w dniu 8 lutego 2019 r. (data stempla pocztowego na kopercie zawierającej odwołanie), a zatem 3 dni po upływie ustawowego terminu. Nie składał wniosku o jego przywrócenie.

W myśl art. 134 k.p.a. organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia niedopuszczalność odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

W tej sytuacji należało wydać postanowienie stwierdzające uchybienie terminu do wniesienia odwołania.

Należy podkreślić, że przepisy określające termin do wniesienia odwołania mają charakter ustawowy i organ nie ma możliwości jego skrócenia, przedłużenia, czy też nie uwzględnienia jego upływu. Podobnie – art. 44 § 4 k.p.a. nie przewiduje możliwości żadnych odstępstw od skutków, które są w nim opisane.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne. Stronom postępowania służy na nie skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, którą należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia, za pośrednictwem organu, który je wydał.

Z up. Wojewody Lubelskiego
Jan Koziół
Dyrektor Wydziału Spraw Obywatelskich
Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie

Kazus VII.2

Pismem z 4 stycznia 2019 r. Michał wniósł, za pośrednictwem Rady Gminy, skargę na uchwałę Rady Gminy z 4 maja 2018 r. w sprawie określenia zasad usytuowania punktów sprzedaży alkoholu na terenie Gminy. Uzasadniając skargę podniósł, że jest właścicielem sklepu monopolowego położonego na terenie Gminy, a uchwała, zmieniając dotychczasowe zasady usytuowania punktów sprzedaży alkoholu zmusza go do likwidacji sklepu, gdyż jest położony zbyt blisko kościoła, według nowych regulacji. Wskutek tego, w nieproporcjonalny sposób ograniczona zostaje jego wolność działalności gospodarczej.

Pismem z 30 stycznia 2019 r. Wójt Gminy przekazał skargę do WSA, wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę. W odpowiedzi na skargę Wójt wniósł o odrzucenie skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a., gdyż Michał nie poprzedził skargi do sądu wezwaniem Rady Gminy do usunięcia naruszenia prawa.

Czy Sąd powinien uwzględnić wniosek organu o odrzucenie skargi?

Proszę wziąć pod uwagę poniższe przepisy.

USTAWA z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw

Art. 17. 1. Do postępowań przed sądami administracyjnymi, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu dotychczasowym.

2. Przepisy art. 52 i art. 53 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz przepisy ustaw zmienianych w art. 2, art. 6, art. 7 i art. 11, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do aktów i czynności organów administracji publicznej dokonanych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. [...]

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2017 r.

USTAWA z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym

[brzmienie obowiązujące do 31 maja 2017 r.]:

Art. 101. 1. Każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

[brzmienie obowiązujące od 1 czerwca 2017 r.]:

Art. 101. 1. Każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [w brzmieniu obowiązującym do 31 maja 2017 r.]:

Art. 52. § 1. Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka.

§ 2. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, przewidziany w ustawie.

§ 3. Jeżeli ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia w sprawie będącej przedmiotem skargi, skargę na akty lub czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 i 4a, można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie właściwego organu - w terminie czternastu dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa. Sąd, po wniesieniu skargi, może uznać, że uchybienie tego terminu nastąpiło bez winy skarżącego i rozpoznać skargę.

§ 4. W przypadku innych aktów, jeżeli ustawa nie przewiduje środków zaskarżenia w sprawie będącej przedmiotem skargi i nie stanowi inaczej, należy również przed wniesieniem skargi do sądu wezwać na piśmie właściwy organ do usunięcia naruszenia prawa. Termin, o którym mowa w § 3, nie ma zastosowania.

Kazus VII.3

Pismem z 28 grudnia 2017 r. Piotr wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie na decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie z 21 lipca 2017 r., nr [...] w przedmiocie określenia wysokości należności z tytułu składek.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej odrzucenie. Organ wskazał, że 8 września 2017 r. płatnik wniósł skargę w Sądzie na bezpodstawne wydanie tej samej decyzji z 21 lipca 2017 r. Postanowieniem z dnia 27 października 2017 r. Sąd odrzucił skargę. W tej sytuacji zachodzą podstawy do odrzucenia skargi z tej przyczyny, że sprawa nie należy do właściwości sądu administracyjnego, a ponadto została już prawomocnie osądzona.

Z akt sprawy wynika, że rzeczywiście, postanowieniem z 27 października 2017 r. WSA w Lublinie odrzucił skargę na decyzję ZUS z 21 lipca 2017 r., na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a., ze względu na brak właściwości sądu administracyjnego do kontroli tego rodzaju aktów (właściwy do rozpatrzenia tego rodzaju sporu jest sąd powszechny).

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 19 stycznia 2018 r. wezwano skarżącego do wyjaśnienia, czy jego pismo jest skargą o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem z 27 października 2017 r., czy też nową skargą na decyzję z 21 lipca 2017 r. W odpowiedzi skarżący wyjaśnił, że nie chce wznowienia postępowania w sprawie sądowej, ale żąda uchylenia wadliwej decyzji ZUS z 21 lipca 2017 r.

Czy Sąd powinien uwzględnić wniosek organu o odrzucenie skargi?

Rozdział VIII

Orzeczenia sądu

Kazus VIII.1

Na podstawie poniższych dokumentów przygotuj projekt orzeczenia WSA.

Lublin, 4.01.2019 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
Ośrodek Zamiejscowy w Lublinie

Pozwany: Prezydent Miasta Chełma

Współpozwany: Przewodniczący Rady
Miasta Chełma

Powód: Walentyna Kowalska
Ul. [...]
22-100 Chełm

Pozew
w postępowaniu nakazowym uproszczonym

Powód Walentyna Kowalska zwraca się do Sądu o:

- 1) Wydanie zakazu posługiwania się moimi danymi osobowymi w tworzeniu dokumentacji księgowo-rozliczeniowej w jednostce organizacyjnej podległej Prezydentowi Miasta Chełma – Wydziale Infrastruktury Komunalnej i Przedsiębiorstwu Usług Mieszkaniowych;
- 2) Przywrócenia naruszonego stanu posiadania praw i statusu mieszkańca Chełma, jak również praw konstytucyjnych: wolności wyboru i samostanowienia;
- 3) Sprostowania w dokumentacji zawartego stosunku prawnego przez J. K. [...] – umowy o lokal mieszkalny bezprawnego, bez mojej zgody czy upoważnienia, umocowania wpisu do tej umowy.

Uzasadnienie

W świetle przytoczonych dokumentów uważam, że mój pozew jest zasadny.
[podpis]

Chełm, dnia 23 stycznia 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Lublinie
[...]

Skarżący: Walentyna Kowalska
[...]

Organ: Miasto Chełm,
reprezentowane przez
radcę prawnego Jana Nowaka
[...]

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, ze zm.) w imieniu Miasta Chełm, od którego pełnomocnictwo załączam, przekazuję skargę („pozew”) Walentyny Kowalskiej wraz z załącznikami.

Jednocześnie wnoszę o odrzucenie skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 1, gdyż sprawa nie należy do właściwości sądu administracyjnego.

Z treści skargi („pozewu”) wynika, iż skarżąca żąda wydanie zakazu posługiwania się jej danymi osobowymi, przywrócenia naruszonego stanu posiadania praw i statutu mieszkańca Chełma jak również praw konstytucyjnych: wolności wyboru i samostanowienia oraz sprostowania w dokumentacji zawartego stosunku prawnego przez Iwonę Krasińską o lokal mieszkalny bezprawnego, bez skarżącego zgody czy upoważnienia, umocowania wpisu do tej umowy.

Do tych sformułowanych żądań w dokumencie, który nazwany został „pozew w postępowaniu nakazowym uproszczonym” trudno jest się w jakikolwiek sposób ustosunkować, gdyż brak jest uzasadnienia tych żądań, a plik dokumentów złożony do skargi („pozewu”) świadczy jedynie o obfitej korespondencji pomiędzy skarżącą a Miastem Chełm, która toczy się od kilku lat.

Skarżąca Walentyna Kowalska w dniu 20 września 2007 r. została przekwaterowana z lokalu mieszkalnego przy ul. A m. 1 na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Wydział Cywilny w Chełmie sygn. akt I C 123/04, z dnia 25 maja 2005 r. orzekającego eksmisję bez prawa do lokalu socjalnego. Podstawą wydania przedmiotowego wyroku były wysokie zaległości w opłacaniu czynszu i bezskuteczność postępowania egzekucyjnego. Uwzględniając jednak sytuację rodzinną i mając na uwadze fakt, iż zainteresowana wychowywała nieletnią i chorą córkę, Zarząd Miasta Chełma uchwałą z dnia 1 sierpnia 2005 r. przekazał rodzinie Walentyny Kowalskiej lokal socjalny przy ul. składający się z pokoju, przedpokoju i pomieszczenia z umywalką o powierzchni 20,93 m², spełniający podstawowe wymogi lokalu

socjalnego. Eksmisja z lokalu przy ul. [...] do ww. lokalu socjalnego została przeprowadzona 20 września 2005 r. przez komornika Sądu Rejonowego I Rewiru w Chełmie.

Uwzględniając liczne skargi Walentyny Kowalskiej na stan techniczny lokalu socjalnego jak również brak zgody ww. na wykonanie napraw zmierzających do naprawy stanu przedmiotowego lokalu, a także odrzucenie propozycji przydziału dodatkowych pomieszczeń, Zarząd Miasta Chełma, decyzją z dnia 14 lutego 2006 r., wyraził zgodę na przekształcenie lokalu mieszkalnego przy ul. [...] na lokal socjalny, celem przekwaterowania rodziny Walentyny Kowalskiej. Oznaczało to zasadniczą poprawę warunków mieszkaniowych. Lokal składał się z pokoju, kuchni i w.c. o łącznej powierzchni 64m². Przed postawieniem lokalu do dyspozycji Walentyny został on gruntownie odnowiony. Jednak skarżąca Walentyna nie była zainteresowana wyżej opisanym mieszkaniem i odmówiła jego przyjęcia.

W kwietniu 2007 r. Walentyna Kowalska otrzymała kolejną propozycję wynajęcia 2-pokojowego lokalu mieszkalnego z ogrzewaniem piecowym przy ul. powierzchni użytkowej 43,22m². Propozycja lokalu została przyjęta z jednoczesnym zrzeczeniem się przedmiotowego lokalu na rzecz córki Iwony Kowalskiej. 10 kwietnia 2007 r. Prezydent Miasta Chełm wyraził zgodę na zawarcie przez obecnie umowy na odpłatne używanie ww. lokalu, natomiast Walentyna Kowalska została osobą uprawnioną do wspólnego zamieszkania.

Dnia 4 stycznia 2011 r. Janina Kowalska córka skarżącej Walentyny Kowalskiej wraz z mężem przekazała przedmiotowy lokal do dyspozycji Urzędu. Uwzględniając zaistniałą sytuację oraz fakt złożenia przez Walentynę Kowalską wniosku (przydział lokalu z zasobów miasta na zasadach ogólnych, Wydział Infrastruktury Komunalnej przekazał przedmiotową sprawę do rozpatrzenia Społecznej Komisji Mieszkaniowej. W wyniku głosowania na posiedzeniu w dniu 24 lutego 2011 r. Komisja jednogłośnie postanowiła ustanowić Walentynę Kowalską głównym najemcą lokalu nr 23 przy ul. [...] w Chełmie. Pomimo zamieszkiwania w lokalu do dnia dzisiejszego Walentyna Kowalska nie zawarła umowy na przedmiotowy lokal z Przedsiębiorstwem Usług Mieszkaniowych Spółka ZOJD. w Chełmie.

Walentyna przede wszystkim żąda przywrócenia praw do lokalu mieszkalnego przy ul. [...] w Chełmie. Prawo to utraciła na mocy wskazanego wcześniej prawomocnego wyroku sądowego.

Walentyna Kowalska będąc pełnoprawnym użytkownikiem lokalu, po podpisaniu z Przedsiębiorstwem Usług Mieszkaniowych Spółka z o.o. w Chełmie umowy najmu na lokal mieszkalny przy ul. [...] w Chełmie, może się w nim zameldować.

Sprawa zatem ma wyłącznie charakter cywilnoprawny.

W załączeniu:

1. skarga („pозew“)
2. pełnomocnictwo

[podpis]

Kazus VIII.2

Na podstawie poniższych informacji przygotuj projekt orzeczenia WSA.

1. Pismem z dnia 2 stycznia 2019 r. Eleonora Kwiatkowska wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego z dnia 3 grudnia 2018 r., nr 300000-IPCW-6311-12/2018/AG, w przedmiocie kary pieniężnej za naruszenie przepisów o transporcie drogowym.

2.

Lublin, dnia 9 stycznia 2019 r.

Sygn. akt III SA/Lu 9/19

Zarządzenie

o wezwaniu do uiszczenia wpisu sądowego

Na podstawie art. 220 § 1 i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, ze zm.) wzywam stronę skarżącą Eleonorę Kwiatkowską do uiszczenia wpisu sądowego od skargi na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego z dnia 3 grudnia 2018 r., nr 300000-IPCW-6311-12/2018/AG, w kwocie 100 złotych (słownie: sto złotych), stosownie do § 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193).

Wymienioną kwotę należy uiścić w kasie Sądu (kasa czynna: w godz. Od 7:15 do 13:00) bądź na rachunek bankowy Sądu (konto NBP O/O Lublin [...]) **w terminie 7 dni** od dnia doręczenia odpisu zarządzenia o wezwaniu do uiszczenia wpisu, pod rygorem odrzucenia skargi.

Przewodniczący Wydziału
[podpis]

3. Zarządzenie wysłano 10 stycznia 2019 r., na adres podany w skardze: ul. Leśna 1 m. 2; 20-550 Lublin. 31 stycznia 2019 r. do sądu wróciła koperta zawierająca przesyłkę z wezwaniem do uiszczenia wpisu. Na potwierdzeniu odbioru widoczne były następujące adnotacje pracownika poczty: „awizowano 14 stycznia 2019 r., mieszkanie zamknięte”; „awizowano повторно 22 stycznia 2019 r., mieszkanie zamknięte”; „zwrot do nadawcy – przesyłka nie odebrana, 29 stycznia 2019 r.”.

Kazus VIII.3

Na posiedzeniu w dniu 1 marca 2019 r. Rada Gminy rozpatrywała projekt uchwały, zgłoszony przez grupę radnych, dotyczącej wprowadzenie całkowitego zakazu sprzedaży napojów o zawartości powyżej 4,5% alkoholu na terenie Gminy. W podstawie prawnej wskazano art. 12 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r., poz. 2137) [zob. niżej]. W uzasadnieniu grupa radnych wskazała, że ustawa upoważnia radę gminy do ustalenia liczby punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu, jak również usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych. Skoro tak, argumentacja *a minori ad maius* prowadzi do wniosku, że Gmina może również wprowadzić całkowity zakaz sprzedaży tego rodzaju napojów. W uchwale wskazano, że wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2019 r. Uchwała została przyjęta na sesji zwykłą większością głosów. W dniu 15 marca 2019 r. opublikowano ją w dzienniku urzędowym województwa.

Pismem z 10 listopada (nadanym w placówce pocztowej tego samego dnia), Euzebiusz wniósł za pośrednictwem Gminy skargę na uchwałę z 1 marca 2019 r. zarzucając Gminie, że wydała uchwałę bez podstawy prawnej.

Jakie orzeczenie powinien w tej sytuacji wydać sąd administracyjny?

USTAWA z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2018 r., poz. 2137, ze zm.)

Art. 12. 1. Rada gminy ustala, w drodze uchwały, dla terenu gminy (miasta) liczbę punktów sprzedaży napojów zawierających powyżej 4,5% alkoholu (z wyjątkiem piwa), przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży jak i w miejscu sprzedaży.

2. Rada gminy ustala, w drodze uchwały, zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych.

3. W miejscowościach, w których rozmieszczone są jednostki wojskowe, liczba punktów sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży jak i w miejscu sprzedaży oraz usytuowanie miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych są ustalane przez radę gminy po zasięgnięciu opinii właściwych dowódców garnizonów.

4. Liczba punktów sprzedaży, o których mowa w ust. 1, oraz usytuowanie miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych powinny być dostosowane do potrzeb ograniczania dostępności alkoholu, określonych w gminnym programie profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych.

USTAWA z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2018 r., poz. 994)

Art. 91. 1. Uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90.

[...]

4. W przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa.

[...]

Art. 93. 1. Po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.[...]

Art. 94. 1. Nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia w terminie określonym w art. 90 ust. 1, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego.

2. Jeżeli nie stwierdzono nieważności uchwały lub zarządzenia z powodu upływu terminu określonego w ust. 1, a istnieją przesłanki stwierdzenia nieważności, sąd administracyjny orzeka o ich niezgodności z prawem. Uchwała lub zarządzenie traci moc prawną z dniem orzeczenia o ich niezgodności z prawem. Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego co do skutków takiego orzeczenia stosuje się odpowiednio.

Kazus VIII.4

W dniu 12 czerwca 2016 r. kontrolerzy Wojewódzkiej Inspekcji Transportu Drogowego przeprowadzili kontrolę drogową ciężarówki należącej do Spółki A, świadczącej usługi transportu drogowego. Kontrolerzy stwierdzili szereg naruszeń, które opisali w protokole kontroli. W następstwie tych ustaleń, decyzją z dnia 10 września 2016 r. WITD nałożył na Spółkę karę pieniężną w wysokości 10.000 złotych. Spółka wniosła odwołanie, ale Główny Inspektor Transportu Drogowego utrzymał w mocy decyzję WITD (decyzja z 1 grudnia 2016 r.). Spółka wniosła skargę do sądu administracyjnego. WSA wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r. oddalił skargę. W wyniku skargi kasacyjnej Spółki Naczelny Sąd Administracyjny, wyrokiem z dnia 1 lipca 2018 r. uchylił wyrok WSA i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, wyrokiem z dnia 10 października 2018 r. WSA uchylił decyzję GITD z 1 grudnia 2016 r. W uzasadnieniu sąd nakazał organowi dokładniejsze rozważenie wszystkich okoliczności sprawy.

Proszę ocenić sytuację, uwzględniając poniższe przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r., poz. 58, ze zm.).

Art. 92a. 1. Podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze pieniężnej w wysokości od 50 złotych do 10.000 złotych za każde naruszenie. [...]

Art. 92c. 1. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 92a ust. 1, na podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się, jeżeli:

- 1) okoliczności sprawy i dowody wskazują, że podmiot wykonujący przewozy lub inne czynności związane z przewozem nie miał wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, lub
- 2) za stwierdzone naruszenie na podmiot wykonujący przewozy została nałożona kara przez inny uprawniony organ, lub
- 3) od dnia ujawnienia naruszenia upłynął okres ponad 2 lat.

Rozdział IX

Środki odwoławcze (skarga kasacyjna, zażalenie)

Kazus IX.1

Proszę wskazać właściwy środek zaskarżenia przysługujący w przypadku następujących orzeczeń sądu administracyjnego (o ile przysługuje):

- 1) postanowienie o odrzuceniu skargi z powodu uchybienia terminu do jej wniesienia;
- 2) postanowienie o odrzuceniu skargi z powodu braku wezwania organu do usunięcia prawa;
- 3) postanowienie o odrzuceniu skargi z powodu nieuiszczenia wpisu sądowego;
- 4) postanowienie o umorzeniu postępowania;
- 5) wyrok WSA uwzględniający skargę w części;
- 6) postanowienie WSA o odrzuceniu skargi kasacyjnej;
- 7) wyrok NSA uchylający wyrok WSA i oddalający skargę.

Kazus IX.2

Decyzją z 10 września Starosta na wniosek Marcina zatwierdził projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę. Odwołanie od decyzji, w terminie ustawowym, wniósł właściciel sąsiedniej nieruchomości – Melchior. Decyzją z 2 grudnia Wojewoda uchylił decyzję Starosty z 10 września i odmówił zatwierdzenia projektu oraz udzielenia pozwolenia na budowę. Decyzja została doręczona Marcinowi w dniu 4 grudnia, a Melchiorowi w dniu 5 grudnia. W dniu 2 stycznia (data nadania przesyłki na pocztę) Marcin wniósł skargę do WSA na decyzję Wojewody z 2 grudnia. Wyrokiem z 4 marca WSA oddalił skargę. Na wniosek Wojewody sąd sporządził uzasadnienie wyroku i doręczył organowi w dniu 25 marca. 26 marca Marcin przyszedł do sekretariatu sądu i poprosił o wydanie kopii wyroku wraz z uzasadnieniem. Po pobraniu opłaty kancelaryjnej, kopia dokumentu została mu wydana. 19 kwietnia pełnomocnik Marcina – mecenas Jadwiga wniosła skargę kasacyjną od wyroku WSA z 4 marca.

Proszę ocenić sytuację.

Kazus IX.3

Jan wniósł skargę do WSA w Lublinie na decyzję SKO w Lublinie w sprawie odmowy przyznania zasiłku stałego z pomocy społecznej. Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2019 r. Sąd oddalił skargę. Jan występował w sprawie bez pełnomocnika. 8 kwietnia 2019 r. złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem. W dniu 6 maja 2019 r. doręczono Janowi odpis wyroku z uzasadnieniem.

Proszę ustalić termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez Jana w następujących przypadkach:

I. Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 r. referendarz przyznał Janowi prawo pomocy w zakresie częściowym, obejmującym przyznanie pełnomocnika z urzędu. Okręgowa Rada Adwokacka poinformowała adwokata Zbigniewa o fakcie wyznaczenia pełnomocnikiem Jana pismem z dnia 26 kwietnia 2019 r., doręczonym następnego dnia. Zawiadomienie z Rady do Sądu wpłynęło 6 maja 2019 r. Proszę ustalić termin do wniesienia skargi kasacyjnej w przypadkach, gdy:

- a) adwokat Zbigniew sporządził skargę kasacyjną,
- b) adwokat Zbigniew złożył w dniu 20 maja 2019 r. opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej; opinia zawierała wyczerpujące uzasadnienie; jej odpis doręczono Janowi w dniu 23 maja 2019 r.,
- c) adwokat Zbigniew złożył w dniu 20 maja 2019 r. opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej; opinia składała się z dwóch zdań: w pierwszym adwokat informował, że nie widzi podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, bo wyrok sądu jest prawidłowy. W drugim adwokat wniósł o przyznanie wynagrodzenia z tytułu pomocy prawnej świadczonej z urzędu. Odpis opinii doręczono Janowi w dniu 23 maja 2019 r.

II. Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 r. referendarz odmówił przyznania Janowi prawa pomocy. Postanowienie doręczono w dniu 15 kwietnia 2019 r. Proszę ustalić termin do wniesienia skargi kasacyjnej w przypadkach, gdy:

- a) Jan nie wniósł sprzeciwu od postanowienia referendarza,
- b) Jan wniósł w terminie sprzeciw, ale postanowieniem z dnia 2 maja 2019 r. sąd utrzymał w mocy postanowienie referendarza; postanowienie sądu doręczono Janowi w dniu 6 maja 2019 r.

Kazus IX.4

Zarządzeniem zastępczym z dnia 2 stycznia 2019 r., nr 1/1/19, Wojewoda Lubelski stwierdził wygaśnięcie mandatu Juliana, radnego Rady Miasta Lublin. Zarządzenie zastępcze zostało wydane na podstawie art. 98a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r., poz. 994, ze zm.). Julian wniósł skargę na zarządzenie Wojewody.

Zarządzeniem z dnia 28 lutego 2019 r. Przewodniczący Wydziału wezwał Juliana do uiszczenia wpisu od skargi, powołując się na § 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, ze zm.). Zarządzenie doręczono 2 marca. Julian nie uiścił wpisu.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2019 r. (Sygn. akt: III SA/Lu 24/19) WSA w Lublinie odrzucił skargę, powołując się na treść art. 220 p.p.s.a.

Proszę przygotować projekt zażalenia na postanowienie sądu.

Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym

Art. 98. 1. Rozstrzygnięcia organu nadzorczego dotyczące gminy, w tym rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 96 ust. 2 i art. 97 ust. 1, a także stanowisko zajęte w trybie art. 89, podlegają zaskarżeniu do sądu administracyjnego z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia ich doręczenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do rozstrzygnięć dotyczących organów związków i porozumień międzygminnych.

3. Do złożenia skargi uprawniona jest gmina lub związek międzygminny, których interes prawny, uprawnienie albo kompetencja zostały naruszone. Podstawą do wniesienia skargi jest uchwała lub zarządzenie organu, który podjął uchwałę lub zarządzenie albo którego dotyczy rozstrzygnięcie nadzorcze.

3a. Do złożenia skargi na rozstrzygnięcie organu nadzorczego, dotyczące uchwały rady gminy, doręczone po upływie kadencji rady, uprawniona jest rada gminy następnej kadencji w terminie 30 dni od dnia wyboru przewodniczącego rady.

4. Do postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się odpowiednio przepisy o zaskarżaniu do sądu administracyjnego decyzji w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej.

5. Rozstrzygnięcia nadzorcze stają się prawomocne z upływem terminu do wniesienia skargi bądź z datą oddalenia lub odrzucenia skargi przez sąd.

Art. 98a. 1. Jeżeli właściwy organ gminy, wbrew obowiązkowi wynikającemu z przepisów art. 383 § 2 i 6 oraz art. 492 § 2 i 5 ustawy, o której mowa w art. 24b ust. 6, oraz art. 5 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, w zakresie dotyczącym odpowiednio wygaśnięcia mandatu radnego, wygaśnięcia mandatu wójta, odwołania ze stanowiska albo rozwiązania umowy o pracę z zastępcą wójta, sekretarzem gminy, skarbnikiem gminy, kierownikiem jednostki organizacyjnej gminy i osobą zarządzającą lub członkiem organu zarządzającego gminną osobą prawną, nie podejmuje uchwały, nie odwołuje ze stanowiska lub nie rozwiązuje umowy o pracę, wojewoda wzywa organ gminy do podjęcia odpowiedniego aktu w terminie 30 dni.

1a. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do obowiązków, o których mowa w art. 6a ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 902 oraz z 2017 r. poz. 60).

2. W razie bezskutecznego upływu terminu określonego w ust. 1, wojewoda, po powiadomieniu ministra właściwego do spraw administracji publicznej, wydaje zarządzenie zastępcze.

3. Przepis art. 98 stosuje się odpowiednio, z tym że uprawniona do złożenia skargi jest również osoba, której interesu prawnego lub uprawnienia dotyczy zarządzenie zastępcze.

Art. 99. 1. (uchylony).

1a. Przepisy o nadzorze nad gminami stosuje się odpowiednio do związków i porozumień międzygminnych.

2. W sprawach związków i porozumień międzygminnych, wykraczających poza granice województwa, organy nadzorcze działają w zakresie swojej właściwości miejscowej i za pośrednictwem organów nadzorczych właściwych ze względu na siedzibę władz związku lub porozumienia, chyba że statut związku lub porozumienie przekazuje uprawnienia nadzorcze Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 100. Postępowanie sądowe, o którym mowa w artykułach poprzedzających, jest wolne od opłat sądowych.

Kazus IX.5

Na podstawie poniższego postanowienia sądu proszę przygotować projekt zażalenia na to orzeczenie.

Sygn. akt III SA/Lu 250/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Antoni Andrzejewski

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2019 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi Zygmunta Kowalskiego

na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białej Podlaskiej z dnia 18 marca 2019 r., znak:
SKO.RU/50/2019

w przedmiocie cofnięcia uprawnień do wykonywania badań technicznych pojazdów

postanawia:

odrzucić skargę.

U Z A S A D N I E N I E

Decyzją z dnia 11 marca 2019 r., znak: SKO.RU/50/2019, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Białej Podlaskiej, utrzymało w mocy decyzję Starosty Bialskiego z dnia 13 lutego 2019 r., znak: Km.5422.6.1.2019.PS w przedmiocie cofnięcia Zygmunta Kowalskiemu uprawnień do wykonywania badań technicznych pojazdów. Decyzja została doręczona stronie w dniu 15 marca 2019 r.

W dniu 15 kwietnia 2019 r. (data nadania przesyłki na pocztę) pełnomocnik Zygmunta Kowalskiego wniósł skargę na powyższą decyzję. Skarga została skierowana bezpośrednio do sądu administracyjnego, z pominięciem organu, który wydał zaskarżoną decyzję. W związku z powyższym skargę przesłano w dniu 18 kwietnia 2019 r. (data nadania przesyłki pocztowej) do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białej Podlaskiej, celem podjęcia stosownych działań.

Organ przesłał do sądu skargę, wraz z odpowiedzią oraz aktami administracyjnymi. W odpowiedzi na skargę wniósł o jej odrzucenie, jako wniesionej po upływie ustawowego terminu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu, gdyż została wniesiona po upływie terminu.

W świetle art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, dalej jako: p.p.s.a.) skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie. Ponadto w świetle art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi.

W badanej sprawie skarga została wniesiona przez pełnomocnika skarżącego bezpośrednio do sądu. Należy przy tym podkreślić, że zaskarżona decyzja zawierała prawidłowe pouczenie, że skargę należy wnieść za pośrednictwem organu, który postanowienie wydał.

Zasada wnoszenia skargi za pośrednictwem organu administracji publicznej oznacza, że w przypadku wniesienia skargi bezpośrednio do sądu administracyjnego, Sąd ten winien przekazać ją właściwemu organowi. O zachowaniu terminu do wniesienia skargi, decyduje wówczas data nadania skargi przez sąd na adres organu administracyjnego (por. postanowienia NSA: z 30 września 2011 r., II FSK 1768/11; z 21 lipca 2010 r., II FSK 1453/10; z 29 maja 2008 r., I FSK 631/08, z 16 września 2008 r., II OSK 1489/07; z 28 sierpnia 2008 r., I FSK 995/08). Podobne stanowisko prezentowane jest także w doktrynie (por. A. Kabat [w:] B. Dauter, B. Gruszczyński, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, 4. wydanie, Warszawa 2011, 200-201 oraz T. Woś (w:) T. Woś, H. Knysiak - Molczyk, M. Romańska, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, wyd. 4, Warszawa 2011, s. 361).

Odnosząc powyższe poglądy do badanej sprawy należy wskazać, że Przewodniczący Wydziału zarządzeniem z dnia 17 kwietnia 2019 r. nakazał przesłanie skargi Zygmunta Kowalskiego do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białej Podlaskiej, jako organu za pośrednictwem którego skarga powinna być wniesiona. Stosownie do tego zarządzenia 18 kwietnia 2019 r., skarga została nadana przesyłką pocztową na adres organu. W świetle wyżej przedstawionych poglądów to właśnie data 18 kwietnia 2019 r. jest tą, którą należy uznać za datę wniesienia skargi w rozumieniu art. 53 § 1 p.p.s.a.

Z akt administracyjnych sprawy wynika, że zaskarżona decyzja została doręczona do rąk własnych skarżącego w dniu 15 marca 2019 r. (k. 25 akt administracyjnych).

Termin do wniesienia skargi na decyzję upływał w dniu 15 kwietnia 2019 r., co w świetle wyżej poczynionych ustaleń oznacza, że skarga została wniesiona po terminie.

Wniesienie skargi po upływie terminu skutkuje koniecznością jej odrzucenia na podstawie art. 58 § 1 pkt 2 p.p.s.a.

Mając powyższe na uwadze, sąd na podstawie przytoczonego przepisu orzekł jak w sentencji postanowienia.

Kazus IX.6

Jakub wniósł skargę na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego w przedmiocie nałożenia kary za naruszenie przepisów o transporcie drogowym. W skardze zawarto wnioski o przyznanie prawa pomocy.

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z 5 marca skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi, pod rygorem odrzucenia skargi. Wezwanie doręczono 9 marca.

Ponieważ w wyznaczonym terminie skarżący nie usunął braków formalnych skargi, postanowieniem z 26 marca WSA odrzucił skargę.

Tego samego dnia, 26 marca, WSA wydał postanowienie, w którym odmówił przyznania prawa pomocy, na podstawie art. 247 p.p.s.a., ze względu na oczywiste podstawy do odrzucenia – nieusunięcie braków formalnych skargi pomimo wezwania Sądu.

Odpisy obydwu postanowień zostały doręczone skarżącemu w dniu 29 marca.

W terminie otwartym, w dniu 4 kwietnia, skarżący wniósł zażalenia na obydwa postanowienia.

W dniu 11 kwietnia WSA wydał postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w postanowieniu o odrzuceniu skargi, po czym przekazał akta sprawy do NSA.

Postanowieniem z 21 maja NSA uchylił postanowienie WSA o odmowie prawa pomocy wydane w oparciu o art. 247 p.p.s.a., wytykając, że wezwanie do usunięcia braków było nieprawidłowe, w związku z tym nie było oczywistych podstaw do odrzucenia skargi.

Ponadto, nie rozpoznając zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi NSA przekazał akta sprawy z powrotem do WSA.

Jakie działania powinien w tej sytuacji podjąć WSA?

Rozdział X

Koszty postępowania

Kazus X.1.

W postępowaniu administracyjnym na wniosek organu został powołany kurator dla osoby nieznaney z miejsca pobytu. Sąd rodzinny wyznaczył kuratorem adwokata A. Po zakończeniu sprawy Gustaw wystąpił o przyznanie kosztów. Organ I instancji odmówił, organ II instancji przyznał, koszty, ale zdaniem Gustawa zbyt niskie, w związku z czym Gustaw wniósł skargę do sądu na postanowienie w przedmiocie kosztów. Przewodniczący Wydziału w WSA wezwał Gustawa do uiszczenia wpisu od skargi na postanowienie w kwocie 100 zł. Czy słusznie?

Kazus X.2.

Starosta udzielił Stefanowi pozwolenia na budowę budynku gospodarczego z przeznaczeniem na prowadzenie zakładu wulkanizacyjnego. Właściciel sąsiedniej działki – Jakub wniósł odwołanie, ale Wojewoda utrzymał w mocy decyzję Starosty. W związku z tym Jakub wniósł skargę do WSA. Odpis skargi został przesłany Stefanowi, jako uczestnikowi postępowania. Stefan wynajął adwokata do reprezentowania go przed sądem. Adwokat przygotował pismo procesowe, w którym poparł rozstrzygnięcie Wojewody i uznał zarzuty skargi za bezzasadne. Ponadto adwokat wniósł o zasądzenie – w przypadku oddalenia skargi – na rzecz Stefana kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, zgodnie z podstawową zasadą rozstrzygania o kosztach postępowania – „przegrywający płaci”. Po przeprowadzeniu rozprawy skład orzekający WSA uznał, że skarga podlega oddaleniu, gdyż decyzja Wojewody jest zgodna z prawem.

Czy WSA powinien w wyroku zasądzić koszty postępowania na rzecz Stefana?